

artikel 51 at deltage i skabelsen af en regional organisation af afrikanske stater. En sådan organisations vigtigste opgave ville være at tilvejebringe et maskineri, hvorved afrikanske problemer i første omgang blev behandlet af afrikanere og i et afrikansk forum frit for indflydelse og pres udefra.

Den canadiske repræsentant (Green) sagde om FN's muligheder blandt andet, at FN's indflydelse på begivenhederne omkring Berlin yderligere kunne styrkes, såfremt man henlagde FN's europæiske kontor eller andre FN-organer til Berlin.

Canada var af den formening, at såvel sikkerhedsrådet som Det økonomiske og sociale Råd burde udvides. Det var ligeledes nødvendigt, at FN fik en passende finansiel basis for alle operationer i marken, ikke mindst organisationens nuværende finansielle status, der nærmede sig konkurensens rand, taget i betragtning. Canada havde stor forståelse for de lande, som gerne ville bidrage, men ikke kunne, men tog afstand fra de få, som kan betale, men som ikke vil. Man skulle jo ikke give efter for det sovjetiske synspunkt, at medlemslandene kun skulle betale for sådanne operationer, som de fandt for godt, og ej heller for det synspunkt, at en stat eller en gruppe stater skulle yde uforholdsmæssige store bidrag ved særlige lejligheder.

Den indiske repræsentant (Krishna Menon) udtalte om spørgsmålet om generalsekretærembedet, at Indien ikke var af den formening, at FN kunne fungere tilfredsstillende, såfremt man havde tre ligeberettede personer i toppen. Dog så man fra indisk side ikke helt uvenligt på en vis form for kollektiv ledelse, hvorved man muligvis ville kunne undgå de fejltagelser af forskellig art, som faktisk var blevet begået tidligere. Indien havde ikke haft konkrete forslag at fremsætte, men man håbede, at det ville være muligt med indforståelse fra stormagternes side at nå til enighed om en eller anden person til lederposten. Denne person kunne så udvælge 5 eller 6 medhjælpere. Han understregede nødvendigheden af, at sikkerhedsrådet medvirkede til det endelige arrangement, samtidig med at han udtrykte tilfredshed med, at Sovjetunionen under drøftelserne om besættelse af generalsekretærembedet havde fjernet sig fra den oprindelige trojka-idé med

tilhørende vetoret. Den indiske repræsentant understregede i forbindelse med spørgsmålet om generalsekretærposten, at Indien aldrig havde givet nogen form for instruktion til indisk FN-personel, det være sig i Congo eller i sekretariatet, idet man fra indisk side anerkendte begrebet „internationale embedsmænd“.

Den polske repræsentant (Rapacki) udtalte, at De forenede Nationer måtte være virkelig universel og alle stater repræsenteres i organisationen. Forholdet mellem landene havde som forudsætning det eksisterende mønster af magtforhold i verden. Magtforholdene var nu repræsenteret af tre hovedgrupper. Dette var en kendsgerning, og forsøg på gennem FN at tvinge en af disse grupper til at acceptere nogen afgørelse af betydning ville være at gøre fredens og FN's sag en dårlig tjeneste.

FN kan, sagde han videre, blive et instrument for at tillempe de afgørende politiske gruppers opfattelse af vigtige spørgsmål til hverandre. Dette er det hele — men det er sandelig også meget.

Polen støttede de forslag om De forenede Nationers struktur og organisation, som ministerpræsident Krushchev havde forelagt på 15. generalforsamling. Visse magter synes ikke om disse forslag, fordi de begrænser disse magters indflydelse i FN til de rigtige proportioner, men vi ved også, at nogle folk og nogle kredse ser en slags verdensparlament og en verdensregering i De forenede Nationer, der træffer beslutninger og udfører dem gennem et overnationalt sekretariat. Dette er urealistiske ambitioner og imod fredens og FN's sag. Om denne organisation skulle følge en sådan kurs og afvige fra sine egentlige opgaver, ville den miste enhver betydning og lammes. En sådan opfattelse af FN brød sammen, da den konfronteredes med tilværelsens realiteter — og dette var baggrunden for det menneskelige drama omkring Dag Hammarskjöld.

Den australske repræsentant (Plimsoll) understregede de gode erfaringer fra såvel Folkenes Forbund som De forenede Nationer med en uafhængig international tjenestemandstand og gik imod trojka-planen.

Det var vigtigt at overholde pagten — og at opretholde pagtens bestemmelser, indtil de blev ændret ved en korrekt fremgangs-